

טעמא דלא גרע משכבה זרע דהא בזב קיימין ואיכא למי' סוף פ"ב דב"ק (דף כ"ה) שכבה זרע מממאה במשא אפילו בלא ליחלוז יזבה מקי' ומה טעור כטעור פירוש רוק טמא במשא טמא כטעור שכבה זרע איש דין שיהא טמא כטמא ויש לוטמא ללא קשה מידי דלן לט נעשת זמא הידיבה שהיא גורמת טומאה א' דהייט ראייה שניה משאם היפה שכבה זרע וקרי שאמר ראייה ראשונה טעור ממשא שליט זב וה"ק דלא גרע מאלו היפה ראייה ו שכבה זרע דמטמא כמגע ולא במשא ומק' לא אפי' דלן זה טמא כמטמא דהאיט איש טמא אלא על ידי ראייה זו הוא נעשה טמא ואפי' כיון דמגע נפקא לן בלא קרא הכי שייך לומר שער המשתלח יוכיח הא לא דמי כזבוב איכא טומאה מגע וכי האי גוונא אמר בפסקי כל הכשר (תלין קשו) גבי כשר במלכודתיו איסור אכילה ומאליש קדש תהוין ואיסור בגדה מערלה מקי' ופריך וילקי טלה מילחא מערלה ומשני משום דאיכא למירי חסם פי פרה וזש בה ומוטב כטעור ומעיר יוכיח שטעורה כן עבירה ומעירין אף באכילה אבל מכשו נפקא לן איסור אכילה מקרא לכה למירי תו יוכיח דלא דמי דלא ראייה קרי באכילה ויש לומר דשעיר המשתלח נמי כיון דמטמא אחרים כעוסקין ט איש טעור גמור וש"ך לעומתא עלטו וכו' כאלט טמא כמגע ומדא לזיב :

מטמא אדם ובגדים במגע אדם מטמא בגדים לא למשא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד רתניא אחרים אמרים הוב אתי וזבו לזכר ולנקבה מקיש וזבו לו מה הוא לא חלקת בין מצעו למשאו למטא אדם ולטמא בגדים אף וזבו כן והשתא דנפקא לן מהוב את וזבו וזבו טמא למה לי אמר רב יהודה מרסקתא *איצטרך סר"א שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו שדור ואי משום הוב את וזבו למצינא הוא דאתא זב חד זבו תרתי ובשלישי אקשה דהצנא לנקבה כתב רחמנא וזבו טמא והשתא דאמר רחמנא וזבו טמא דהוא דרוש ביה נמי האי : דרוק : רוק מצלן דתניא וזי' ירוק יכול אע"פ שלא נגע ת"ל בפתור עד שיגע בפתור אין לי אלא רוק כידוי וניעו ומי האף שלו מצין ת"ל וזי' ירוק אמר ר' יבול אע"פ שלא נגע מדוכא תיתי סר"א נילף רוק רוק מיבמה מה הרם אע"פ דלא נגע אף ה"ג דלא נגע קמ"ל (ה) ואימר הני מילי כמגע אבל במשא לא מדי דהוה אשרין אמר ריש לקיש תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בפתור *מה שביד שדור טמאתי לך ואימא במשא מטמא אדם ובגדים במגע אדם למשא בגדים לא למשא מידי דהוה אמגע נבלה אמר ריש לקיש ובן תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בפתור שדורתי לך כמקום אדם טמאתי לך כאן ואיזה זה זה מצע נבלה ואימא *כמשא דשרין איב נכתוב קרא באדם מאי בפתור ש"מ תרתי : ומי האף : מאי מי האף אמר רב בנגרין דך הפה לפי שאי אפשר למי האף בלא צמצום הרוק ור' יוחנן אמר אפילו בנגרין דך הרוקם אלמא קסבר מעיין הוא ורחמנא רבייה ורב נחשוב נמי דמעת עינו דאמר רב האי מאן דבעי דלסרמה לעיניה ליכתול מעובר כוכבים ולוי אמר האי מאן דבעי דליטח ליכתול מעובר כוכבים ואמר רב חייא בר גוריא מ"ם דרב דלא אמר האי מאן דבעי דליטח והלוי ויכול לטרוח *חשעה משקן הזב הן הויעה והלויחה סתוה ודריעי שדורין מכלום דמעת עינו ודם מצפתו וחלב האשה מממאין סומאט משקן *ברביעית אבל וזבו רוקו ומימי רגליו מטמאין סומאה המורה ואילו מי האף לא קתני בשלמא לרב לא קתני דלא פסיקא ליה למתני זימנין דאתי דרך הפה זימנין דאתי דרך הרוםם אלא לר' יוחנן ליתני ולמעמד כידוי וניעו מי קתני אלא תנא חוק וכל דאתא מרביי' הבא נמי תנא חוק וכל דאתא מרביי' דמעת עינו דכתובי *וחשקמו בדמעות שלישי ודסחללים ישתה *מה לי קמליה כולי' מה לי קמליה פלגיה *חלב האשה דכתובי *וחפתח את נאד החלב ותשקרו מימי רגליו מצלן רתניא וזבו טמא וזאת לרבות מימי רגליו לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום שדורה טמא מימי רגליו הבאין ממקום שלישי. אלמא משקה חקרו: דם חללים ישתה. אלמא דם חלל איקרי ומשפתו נמי זבו טמא וזאת. דקמין ליה חלמ' מהיה טומאתו וגו' ודמי' האי חלמ' אקרא דלעיל וזבו טמא חלמ' כלומר דבר אחר נמי כזב :

אדם ובגדים שעליו דכתיב (ויקרא ה) והטוגע בנבלתה יטמא עד הערב והטוגע את נבלתה יכנס בגדיו אצל כמיש כזבוב : זב אפילו מגעו מטמא בגדים דכתיב (ויקרא ט) והטוגע בכשר הוא יכנס תורה אור בגדיו וכן משאלו דכתיב כמשכב ומוטב (טז) והטוגע אוחס יכנס בגדיו וכן ויחומר לטוגע זב עלמא : דהשתא דנפקא לן. טומאת הזב מזהב את וזבו דליפקס וזבו לו וזבו טמא למה זי' : זב חדא וזבו תרתי. וכמיש לזכר דכשמי ראיות ראשונות דין זכר עליו שליט מטמא כזבוב ומכאן ואילך ליפקס לנקבה דאפילו ראה שליטי כזבוב מידי קרבן : והשתא דכתיב זבו טמא. דנפקא לן מימיה עיקר טומאת זב מהשתא דרוש מזהב את וזבו הן דרשא דלא פתולק בין מגעו למשאו ואע"פ שאתה דורש לדרשא אחרתי : כידוי וניעו. מין רוק הן : תלמוד לומר וכי ירוק. וי"ו דריש : במה שביד שדור. אם רק כמה שביד טעור דהוה ליה טעור טמא את הרוק : זה מגעו נבלה. שטחתי לך בגדים שעליו וטומאתם לך כאלן כמגע הרוק : ואימא משא דשרין. שטחתי לך את הטוגעו טומאתי לך כאלן כטוגע הרוק אצל מגעו כנבלה : לימא באדם. דרשינן כמה שביד אדם וייעו משאלו ונלאו לדרשא דהרהר שטחתי לך וכי נפקא לן משא : מאי בטחור. דמשמע טחורה שטחתי כמקום אחר טומאתי כאלן : ש"מ תרתי. משא מרביח דמי' שטעור ומגע לטמא בגדים מטעור : בנגרין דך הפה. שגרין והולין דך הפה : ורחמנא רבייה. מי ירוק כל דמי לרוק : ורב. כיון דלאו מעיין הוא אלא מפני שגרין דך פיו קתני לה ומשום נחמתי הרוק : ליהשוב נמי. כמתימחא דמעת עינו ומוקמה כשגוריה דך הפה דהאמר רב אפשי לגוריה דך הפה : דאמר רב האי מאן דבעי דלפתמיה. שמשור : ליכתול עיניה מעובר כוכבים ולוי אמר כו' מאי טעמא דרב דלא אמר לימות. דסבר אס נמן העובר כוכבים לחובו סס המות יכול לגורו ולהוליו דך פיו מרין הרוקין שמושכן מי האף כפייהם ע"י רוח נשימתם לגופן : זיהרא. ארס של סס המות : ליהא לתרתי דהאי מנהל לא חני מכתו : טומאת משקין. לטמא חולקין ומשקין כשאר משקין טמאים : ברביעית. והו שיעור משקין לעומתא : טומאה חמורה. אדם ובגדים דמעייתת הן : בשלמא לרב. דאמר האי דקתני להו מנה דלעיל כנגרין דך הפה איכא לתרתי דהאי מנהל לא חני להו דכיון דטומאתן לאו מתמת עלמן היא אלא משום נחמתי רוק לא פסיקא ליה דהא זימנין דנפקי דך מוטס וטעורין וממילתא דלא פסיקא לא קמימי : אלא לרבי יוחנן. דאמר לעולם טמאין לימי : וחשקמו בדמעות דם חללים הוא דקמליה פלגיה :

הגהות הב"ח (ה) גבי אפילו טו מילי כמגע :

הגהות הב"ח (ה) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :

הגהות הב"ח (א) דמי' כמיש :